

standardní příletový postup. Kapitán Falconi a zbytek posádky budou brzy vzhůru.“

Dokázali to. Opravdu to dokázali. Kira ani nechtěla myslet na všechny věci, které se mohly po odletu ze soustavy 61 Cygni před šesti měsíci zvrtnout.

Téměř jí ani nepřipadalo reálné, že letěli tak dlouho. Hibernace, ať už umělá, či jiná, dokázala zázraky.

„Přivítal nás někdo?“ zeptala se.

„Ano, slečno Navárezová,“ odpověděla Morven okamžitě. „Přišlo čtrnáct vzkazů z monitorovacích stanic SVV. Vysvětlila jsem jim, že posádka momentálně není k dispozici, nicméně místní úřady trvají na tom, abychom co nejdříve sdělili, odkud jsme přiletěli a za jakým účelem. Jsou docela znepokojení, slečno Navárezová.“

„Jo, jasně,“ zahučela Kira. S SVV to může vyřídít Falconi, až se probudí z hibernace. Ten byl na takové věci dobrý. Kromě toho Kira věděla, že za *Šneka* bude chtít mluvit Falconi jako kapitán.

Připadala si nepříjemně zatuhlá, ale začala se vymotávat ze sítě a přihrávek, z nichž si poblíž tlakové komory vytvořila lůžko

Její ruka.

Předloktí a ruka, které si usekla na té medúzácké lodi, se... znovu objevily. Kira ruku užasle a nevěřícně zvedla a otočila s ní, aby si ji prohlédla. Zkusmo sevřela a rozevřela prsty.

Nezdálo se jí to. Ta ruka byla skutečná. Dotkla se jí druhou rukou a ucítila, jak prsty přejíždějí po prstech. Od posledního probuzení uplynulo jenom pět dní a za tu dobu Měkké ostří vytvořilo dokonalou repliku tkání, o něž přišla.

Nebo snad ne?

Kiřiny myšlenky prostoupil náhlý strach. Zhluboka se nadechla, soustředila se na hřbet ruky a silou vůle přiměla Měkké ostří, aby se stáhlo.

Měkké ostří poslechlo a Kira tiše vykřikla, když se tvar její ruky prohnul dovnitř a roztekl se jako zmrzlina za horkého letního dne. Kira ucukla – duševně i fyzicky – a přitom ztratila soustředění. Měkké ostří se okamžitě vrátilo na místo a znovu zaujalo tvar chybějící končetiny.

Kiře se zalily oči slzami. Zamrkala a přemohl ji hořký pocit ztráty. „Sakra,“ zahučela, rozzlobená sama na sebe. Proč ji chybějící ruka tolik zasáhla? Získat náhradu ruky nebo nohy nebyl zase tak velký problém.

Jenže byl. Ta ruka k ní patřila. Mezi myslí a hmotou neexistoval žádný předěl. Ta ruka byla součástí toho, jak se vnímala po celý život až k Bughuntu, a bez ní si Kira připadala neúplná. Na chvilku doufala, že je zase celá, ale ne, tak tomu nebylo.

Přesto, měla aspoň nějakou ruku, a to je lepší než nemít nic. A skutečnost, že Měkké ostří dokázalo napodobit chybějící končetinu, byl důvod k optimismu. Proč to udělalo až teď, a ne dřív? Protože vědělo, že se blíží k cíli? Jako ukázkou spolupráce, k níž se ho snažila vycvičit celou cestu od Bughuntu? Kira neznala odpověď, ale výsledek i tak potvrzoval správnost její snahy. Měkké ostří jednalo z vlastní vůle (byť možná vedené jejím nevyssloveným přáním), a navíc konstruktivně.

Kira si znovu prohlédla ruku – žasla nad tím, jaké jsou na ní detaily. Pokud to dokázala posoudit, jednalo se o téměř dokonalou kopii originálu. Jediný rozdíl, kterého si všimla, byla mírně odlišná hustota: nová ruka jí připadala nepatrně těžší. Ale to byla malá změna, sotva zjiitelná.

Ještě chvíli zkoušela pohyblivost nových prstů a pak se zvedla z lůžka. Pokusila se z překryvů zjistit datum a teprve tehdy si uvědomila, že – jako během cesty k Bughuntu – kontaktní čočky vstřebalo Měkké ostří.

Opožděně si vzpomněla na krabičku s náhradami, které pro ni vytiskl Vishal. Vyloučila ji z přihrávek a opatrně si vložila čočky do očí.

Zamrkala úlevou, když uviděla nabíhající překryvy. *A je to.* Znovu si připadala jako plně funkční člověk.

Odolala pokušení otevřít si zprávy a vydala se od tlakové komory. Odrážela se od stěn, dokud nedospěla ke středu *Šneka*, a pustila se hlavní šachtou nahoru.

Loď byla pořád tak tichá, prázdná a temná, že působila jako opuštěná. Nebýt hučení větráků, mohlo se jednat o vrak unášený vesmírem bůhvíjak dlouho. Kira se cítila jako průzkumnice která se pohybuje po chodbách kdysi dávno obývaných jinými lidmi... nebo jako badatelka, která otevřela stovky let staré mauzoleum.

V myšlenkách se vrátila k Nidu a k děsivým objevům, které tam učinili. Zavřela a podrážděně zavrtěla hlavou. Teď na to myslet nebude.

Když dostoupala na podlaží pod řídicí místností, ozvalo se varování před obnovením tahu. Kira se opřela nohama o zem a ucítila, jak ji k podlaze tiskne vzrůstající tíha – konečně bylo zase někde *dole!* Zároveň s tím se rozhučel fúzní motor *Šneka*.

Ulehčeně vydechla – vítala návrat umělé gravitace.

Zářivky kolem ní zablikaly a místo červeného světla začaly vydávat namodralé bílou záři lodního dne. Po tak dlouhé době v šeru bylo jejich světlo téměř bolestivě jasné. Kira si zaclonila obličej, dokud si její oči nezvykly.

Když dorazila do lodního krytu, Falconi a zbytek posádky se právě probouzeli z hibernace. Sparrowová klečela, opírala se rukama o podlahu a dávala se jako kočka s kuličkou z chlupů v žaludku.

„Bože, nesnáším dlouhý lety,“ zasípěla a otřela si pusou.

„Prima, jste vzhůru,“ řekla Kira.

Falconi si odfrkl. „Jestli se to tak dá říct.“ Byl zelený jako Sparrowová a stejně jako zbytek posádky měl pod očima výrazné kruhy. Kira jim vůbec nezáviděla vedlejší účinky dlouhého zmrazení.

Sparrowové se znovu zvedl žaludek. Pak potácivě vstala a připojila se k Falconimu, Nielsenové a Hwa-jung, kteří si brali oblečení ze skříněk. Vishalovi trvalo déle, než se rozhýbal, ale pak hned rozdal malé modré pilulky, které Kira velice dobře znala. Pomáhaly proti nevolnosti a doplňovaly část živin, které tělu chyběly.

Vishal nabídl modrou pilulku i jí, ale Kira odmítla.

„Jak vypadá situace?“ zeptal se Falconi, zatímco se obouval.

„Ještě nevím,“ odpověděla Kira.

Vtom se ozval Gregorovičův hlas, veselý a škadlivý. „Zdravím, drahouškové. Vítejte zpátky do země živých. Ano, ó ano, přežili jsme velkou pouť prázdnotou. Opět jsme přemohli temnotu a máme o čem vyprávět.“ A rozesmál se, až se loď chvěla ozvěnou jeho hlasu.

„Někdo má dobrou náladu,“ poznamenala Nielsenová a zavřela skřínku. Vishal k ní přistoupil, sklonil k ní hlavu a na něco se jí potichu zeptal.

„Hele,“ řekla Sparrowová, když se pořádně podívala na Kiru. „Kde jste vzala novou ruku?“

Kira rozpačitě pokrčila rameny. „To Měkké ostrí. Probudila jsem se s ní.“

„Hm. Hlavně zařídte, ať od vás ta ruka neodejde.“

„Jo, díky.“

Všechny hibernační kóje byly otevřené až na Klínovu. Kira se na něj šla podívat. Pod okénkem pokrytým námrazou vypadal mladík stejně jako dřív. Jeho výraz byl znepokojivě vážný. Nebyt smrtelné bledosti, mohl jen spát.

„Tak dobře,“ zabručel Falconi a vykročil ke dveřím. „Podíváme se, jak jsme na tom.“

2.

„Zkurvenej Ježíšku na křížku,“ vydechla Sparrowová. Hwa-jung se vedle ní zamračila a nespokojeně mlaskla, ale neodtrhla pohled od hologramu, stejně jako nikdo jiný.

Falconi projížděl výjevy z celé soustavy. Okolí Slunce se proměnilo ve válečnou zónu. U oběžné dráhy Merkuru se vznášely trosky antihmotových farem. Nebe nad Venuší a Marsem posévaly zbytky lodí. Obytné prstence na asteroidech byly popraskané jako vejce. Poškozené vesmírné stanice a O’Neillovy válce neřízeně pluly soustavou. Z proražených zásobních nádrží na čerpacích zařízeních Hydroteku tryskal hořící vodík. Na Zemi – dokonce na samotné Zemi! – hyzdily severní i jižní polokouli dopadové krátery a část Austrálie pokrývala čern.

Kolem obydlených planet se shlukovalo velké množství lodí a orbitálních plošin. Sedmá letka SVV operovala u Deimosu, dost blízko Markovova limitu, aby mohla rychle přejít do RNS, ale zároveň dost blízko Slunci, aby mohla v případě nouze pomoci vnitřním planetám.

Na několika místech probíhaly boje. Medúzáci si zařídili malou operační základnu na Plutu a pronikli do řady podzemních osad v polárních oblastech Marsu. Podzemní chodby zabránily SVV, aby je vyhledal útoky